

საბჭო

№ 6.

პირა 12 აგვისტო 1923 წ.

№ 6.

გასწი წინ, ეპროკისავენ!..

პირველი მფრინავი. პარიზს თავზე უნდა გადაუქროლოთ და აქ საქართველოდან გაქცეულ მენშევიკებს ერთი მკვდარი კატა. თავში დავახლოთ, ი რალაც „კომუნა“ რომ მოუხუხულებიათ. ის აღარაქანსოვთ, საქართველოში სამი წელიწადი სდევნიდნენ კომუნისტებს?! მეორე მფრინავი იქიდან ლონდონში უნდა მოვადინოთ ფხეკა და იქ მისტერ სნოუდენს ერთი ლაყე კვერცხი დავახლოთ იმ ალარაში სოციალიზმის მისტირია“ რომ შილოვზას და მარსისა და ბუარმა მენშევიკებმა დაიწყეს მათი მფრინავი.

წმინდა სავანეში.

დასასრული *)

გაზეთები სწერდნენ, რომ მიუხედავად ზამთრის სუსხისა, მათმა უწმინდურობამ,

არქიელმა, გადასწყვიტა წმინდა ნინაობის წირვა-ლოცვა შეასრულოს ბოდბის დედათა მონასტრების ტაძარში.

ეს ცნობა საკმაო იყო, რომ თბილისიდან მოკიდებული სიღნაღამდე ფეხზე დამდგა-

დარჩენილებმა გზა მშვიდობისა და უსუსურობისა (ეს, მხლებლები ზოგი ცხენებით, ზოგი ეტლებით აედევნენ უკან და გაემართნენ კახეთის შოსე გზით სიღნაღისაკენ.

გზა და გზა თავშეყრილ გლეხებისთვის არქიელს ზედაც კი არ შეუხედავს. მისთვის მისართმევად მომზადებული პურმარილი ისე შერჩათ ხელში მათ და არქიელის ჩარების შემდეგ მამასახლისები და ჩაფრები დანაყრდენ მითი.

არქიელს მთელი გზის განმავლობაში ეტლიდან არც კი გამოუყვია თავი გარეთ, რადგან ბინდის გაკერის და ხმის წახდნის ეშინოდა. დედათა ტაძარში სტუმრობის დროს კი ეს არ იყო სასურველი, რადგან თავისი მძლავრი ხმით მას მოლოზნების წინაშე თავის გამოჩენა სურდა.

შეხვედრის დროს არქიელი თავისი ამალით მიუახლოვდა ტაძარს.

ცხენებიც დალილი იყვნენ, მაგრამ ტაძრისადმი ვითომც მორიდებას მოითხოვდა, რომ ნელი ნაბიჯით და წყნარათ შესულიყვნენ წმინდა სავანის არეში.

არქიელი იქაურ მშვენიერ სანახაობას სიამოვნებით ათვალიერებდა ეტლის სარკ-

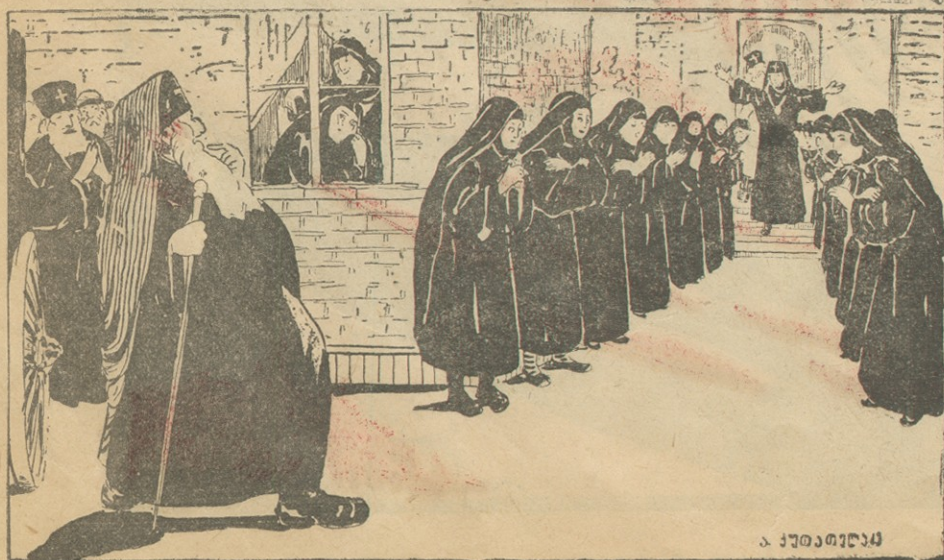
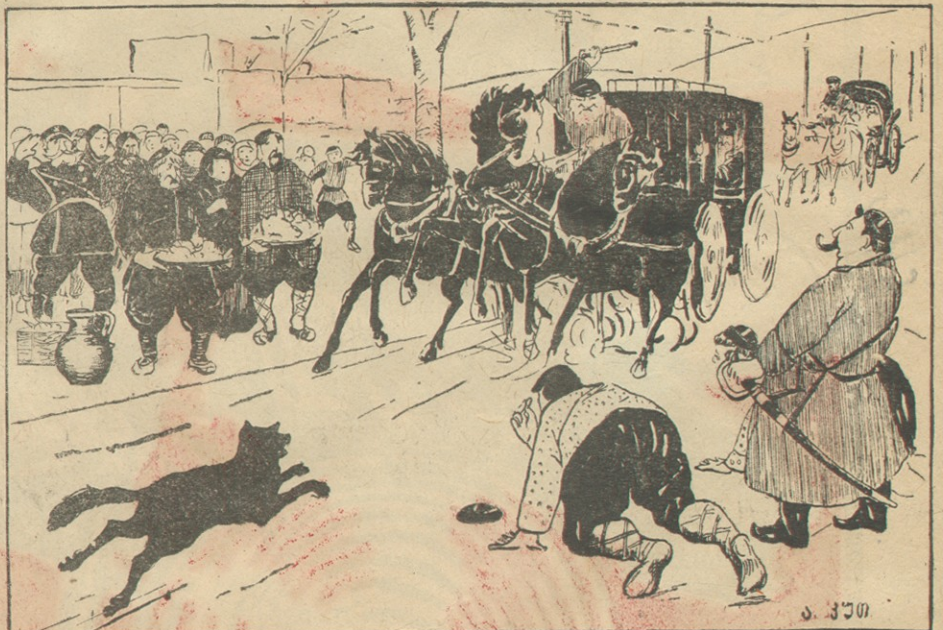

რიყენენ სასულიერო და საერო მოხელეები. ნინაობის წინა დღით დილიდანვე გამოჰყარეს სოფლებიდან გლეხები, პურ-მარილით ხელში, გზაში არქიელის შესახვედრათ.

იმ დროს, როდესაც გლეხები იდგნენ სუსხში და ელოდნენ არქიელს, თითონ ის გამგზავრების წინ მდიანად შეექცეოდა ნოყიერ საუზმეს თავის სასახლეში.

მის გასაცილებლად თავი მოეყარათ ქალაქის ყველა წარჩინებულ პირებს, გუბერნატორიდან დაწყებული ქალაქის თავისა და პოლიცემისტრამდე.

როდესაც კარგა გამოძღნ და გამოიბრუენ საეკლესიო ღვინით, არქიელი წამოდგა, აბრეშუმის ანაფორაზე ზემოდან გადაიცვა თბილი შუბა, თავი ყაბალახით შეიხვია და ბინდი რომ არ გაჰქროდა, საჩქაროთ ჩაჯდა დახურულ ეტლში.

მლიდან. ამ დროს მან თვალი მოჰკრა ერო პატარა შენობის ფანჯარაზე მომდგარ ორ მოლოზანს. ერთი მათგანის სიმშვენიერი არქიელი აღტაცებაში მოვიდა და თვალები ზედ დარჩა.

ლამაზის გვერდით მდგომარი მეორე მოლოზანი მარტო გამოვიდა გარეთ და შეუერთდა სხვა მოლოზნებს, რომლებიც ტაძრის კარებში შეეგებნენ არქიელს. ეს იუდაი პელაგია, დაპირდა დედა იუვენალის, რომ არქიელის აქ ყოფნის დროს ქეთევანს საკანში დაეამწყვდევენ და არსად გამოვაჩენო. მან არამც თუ დაამწყვდია ქეთევანი, არამედ მოხერხებულათ დაანახა შორიდან არქიელს, რითაც მოაჯადოვა ის და აღუძრა, ერთი ათად სურვილი ლამაზი მოლოზნის ახლო ხილვისა.

არქიელი თავისი ამალით შევიდა აბანოსავით გამთბარ დედა იუვენალიას მოსასვენებელ ოთახებში, სადაც სიცივეში ნამ-

გზავრთათვის მზათ იყო ყოველივე შემხურებელ—საქმელ-სასმელები.

იუვენალია დასტრიალებდა თავს არქიელს და აწვდიდა ერთი მეორეზე უგემრიელეს საქმელებს, მაგრამ მას მაინც კარებისაკენ ეჭირა თვალები იმის მოლოდინში, თუ როდის შემოვა ლამაზი მოლოზნაი, რომელსაც თვალი მოჰქრა წელან ფანჯარასთან. მის მაგიერ დაი პელაგია გადი-შემოდოდა წამდაუწყუმ და ეშმაკური ღიმილით თითქოს ანიშნებდა არქიელს, —ვიცი ვისაც უთვალთვალე, მაგრამ უჩემოთ შენ იმას ვერ იხილავო.

კარგა დანაყრებისა და შეზარხოშების შემდეგ წამოიშალნენ სუფრიდან და გაემართნენ ტაძრისაკენ საღამოს ლოცვის შესასრულებლათ.

აქ ბევრი ლამაზი და მახინჯი მოლოზნები იყვნენ, მაგრამ მათ შორის არქიელმა ვერსად შეამჩნია ის, რომლის ნახვასაც აქ ფიქრობდა. ამ გარემოებამ ისე ცუდათ იმოქმედა მასზე, რომ თითქო ხმა იმთავითვე ჩახრეწილი ჰქონებოდა, ისე ხწირავდა. მაგიერში მამა იოსები იყო შეუდარებელი, რომელმაც უკვე იცოდა პელაგიას მიერ მოწყობილი ოინები და რომელიც კარგად ამჩნევდა არქიელის მიერ იუვენალიასადმი უყურადღებობას.

როდესაც ლოცვა გათავდა და მოლოზნები მივიდნენ არქიელთან ხელზე სამთხვევით და აიზმის საბჭურებლათ, პელაგიამ შემოიღო ფეხი და ყველაზე ბოლოს ჩამოიჩინა თავი.

რა წაუბუბუბა მას არქიელმა ლოცვა-კურთხევის მაგიერ—არ ვიცი, მხოლოდ ვიცი ის, რომ ვახშმის დროს არქიელი მეტათ ისწრაფოდა და დაღლილობის მიზეზით მოსვენება ეჩქარებოდა.

დედა იუვენალიას გადაკრულ სიტყვებისათვის, თუ არქიელის მოსასვენებელ ოთახიდან როგორ შეიძებოდა მის საწოლში შესვლა—ყურადღებაც არ მიუქცევია მას.

ნახვამშევს, როდესაც ყველა წავიდა—წამოვიდნენ მოსასვენებლათ, პელაგიამ მოხერხებულად გააყოლა თითქუ მათგანს მიჩნე-

ული მოლოზნები, ვითომ და ოთახების საჩვენებლათ.

თითონ კი მამა იოსებთან ერთად ძლივ-ძლივობით მოიყვანეს არქიელის საწოლამდე ატირებული ქათევანი, რომელსაც თან ქალწულობის სირცხვილი და თან შიში ისეთი მიუწოდებელი პიროვნების, როგორც არქიელი იყო მის თვალში, თავზარსა სცემდა.

პელაგიამ შეიყვანა ქათევანი მოუთმენლათ მოლოდინე არქიელთან. იოსები გახა-

შეაღო თუ არა არქიელის საწოლის კარები, —ფინთის ნაკრავსავით გამოტრიალდა უკან იუვენალია და გულშეწუხებული ჩაიკეცებოდა დერეფანში, რომ იქვე არ გაჩენილიყო მამა იოსები, რომელმაც მოხვია ხელი და აშვატიებული შეიყვანა საწოლში.

მეორე დღეს იუვენალიამ თავი მოიავათ-მყოფა და აღარ გამოსულა არქიელთან.

მის მაგიერობას პელაგია ეწეოდა, —თითქოს უკვე მიიღო არქიელის მიერ დაპირებული წინამძღოლის თანამდებობაო.

რეზული იმით, რომ ქათევანის საშუალებით და პელაგიას დახმარებით ჩამორჩა იუვენალიაზე მისი მეტოქე არქიელი, გახარებული წავიდა თავის ბინაზე. მას არ უნდოდა ეხლავე შესულიყო არქიელის მამლოდინე იუვენალიასთან, რომ ამით არ გაებრაზებია ის და არ წაეხდინა მასთან სამუდამოთ თავისი დამოკიდებულება.

პელაგიამ, ჩაბარა რა არქიელს მშვენიერი ქათევანი, უკანასკნელათ ჩამოართვა სიტყვა, რომ არ დააყოვნებდა იუვენალიას სხვაგან გადაყვანას, მის ადგილას წინამძღოლათ მისი, პელაგიას, დანიშნავს, რის შემდეგაც ქათევანი უფროსი მოლოზნაი გახდებოდა და შეეძლებოდა თბილისში არქიელთან ხშირათ ჩასვლა.

არქიელმა დაჰპირდა პელაგიას ყოველივე მისი სურვილების შესრულებას მით უფრო სასწრაფოთ, რაც ჩქარა დაანებებდა ეხლა თავს ის მას და არ შეუშლიდა ხელს ქათევანთან ალერსში.

პელაგიას გასვლის შემდეგ ვნებით ატაცებულ არქიელს კარების ჩაკეტვა და ლამზის ჩაქრობაც კი დაავიწყდა...

იუვენალია თავის საწოლში მოუთმენლად ელოდა—აგერ გაიღება კარები და შემოვა არქიელი, მაგრამ ამაოდ. ბოლოს, როდესაც მოთმინება დაჰკარგა, იფიქრა, იქნება ვერ გაიგო ჩემი ნანიშნები გზა და ვერ მოაგნო ოთახი, წამოდგა ზეთ, გაჰყო ფოსტლებში ფეხები და თავშალში გახვეულმა თითონ გასწია არქიელის ოთახისაკენ.

ამის შემდეგ მართლაც არ გასულა დიდი ხანი, რომ იუვენალია სადღაც გადააწესეს სხვა ტაძარში, წინამძღვრათ პელაგია დაინიშნა, ხოლო პელაგიას ადგილას—მშვენიერი ქათევანი.

იუვენალიას გადაყვანით მამა იოსები დაქვრივდა, მაგრამ მისი ქვრიობა დიდხანს არ გაგრძელებულა, რადგან პელაგია წინამძღვრობაში ისე გაითქვია, რომ იუ-

ვენალიას აღარც კი ჩამოუვარდებოდა.

ა. ქუთ.

ერთ მშვენიერ შემოდგომის დილას თი-
თქმის ყველა სიღნაღელ უშვილო მოქალა-
ქეებს გაუჩნდათ შვილები, რომელსაც ისი-

ნი პოულობდნენ თავიანთ სახლის კარებში
ტაძრის სახელოსნოში დაწნილ კალათებში
ჩაწოლილს.

ბ. თ-ია.

„ლომინადორა-დორი“.

არის ქალაქი ერთი,
სახელად „ოზურგეთი“,
ცნობილი წყლით და გორით,
შემდეგ „რადიო ქორით“,
ქალთა ლამაზი სქესით,
ბევრ თავისებურ წესით;
ილიუსტრაციად კმარა
ამ მაგალითის ხმარა:
ამ სწავლა-აღზრდის საქმე...
(გიჯობს, ენავ, რომ გახმე
და არ ახსენო ცუდად!
მრუდი, დე, დარჩეს მრუდად:
და გასწორება კუზის
კუზიანს ძვირად უზის!..)
ამბობენ, რომა აქა
ამ „საქმეს“ აზის „ლაქა“.
გვეგონა იყო „ბერვა“
და რომ დაუწყეთ ზეერვა,
ქალაქი „დაბლა“ ვნახეთ,
გრძელ „ელელეცის“ *) სახეთ:
იქით და აქეთ გორი,
შვაში—დაბლობი, სწორი,
ყოველგან ქორი... ქორი...
და „სწორუპოვართ“ სწორი,
ყრმათა მწვრთნელობის ჯორი,
„ლომინადორა-დორი“,
ვითა ტორეადორი,
ზის და განაგებს რკმულად,
თუპც ცოტა დრომოკმულად:
ფულებს არ იკლებს ფულად
და ენა მოთაუფლულად
მაინც ახლურად ახლობს:
„თუთხმეტ ადგილზე სახლობს“,
გამგეობს მხოლოდ ორზე:
აქეთ და იქით გორზე,
სასწორობს „მყარ სასწორზე“,

როგორც დავითა-ჯორზე!..
ცამეტ ადგილას იღწვის,
შრომის ტაძარზე იწვის,
თავდადებულად „მამლობს“,
თუმცა „დედლურად“ კვამლობს,
მით არეს სულსა ჰხუთავს
და, როგორც კრუხი, ჰკუთავს:
„გულო, გულო და გულო!..
ვაი, წყალ-წაღებულო,
სოველ-ქალაქო, დაბავ!..
იქნებ გვიშველო, დამბავ,
შენ, აგებული უჩხობს!..
აღმასკომს ჰხამს და უჯობს —
წინ-წინ მიხედოს იმას.
თორემ კოკისპირ წვიმას
თან მოსდევს ნიაღვარი,
ჩვენი სახლი და კარი
მისგან რომ ნახავს ზიანს,
ეს აზრი ადამიანს
ავალებს—იყოს ფრთხილად,
თორემ, ვინც უბნობს ტკბილად,
არ უნდა რაცხოთ თავფად:
ზოგჯერ მყვარზედაც დაბლად
დაცოცავს კაცად ქმნილი,
გამორთულ-გამოქნილი,
არს ნათელშიც მპარავი...
აქვს სავაჭრო კარავი
სახელზე ძმის, ან დისა,
რადგან თავი აქვს ცდისა, *)
ექსპერიმენტებს ახდენს:
ერთ „ადგილს“ რომ წვენს ადენს,
მეორე „ადგილს“ მით რწყავს
და „მოსავალიც“ მიჰყავს...
აქვს პრაქტიკული ტაქტი,
გამავრებული ტახტი,
ჰყავს იმა ტახტის მცველად,

*) ახალ ეკონომპოლიტიკის ვითარებაში.
ავტორი.

*) ელელეცი—ტყირპია.

ვის ცხვირიც საბერველად
ულეველ ლორწოს ბინად
მორთვია „საპიტინად!..
არც თვით აკლია წვირი:
ბახმაროს უწევს ცხვირი
და ტფილისსა სცემს კული,
ან აქ რა არის ცუდი?
„თუ კაცს არა აქვს „ხერხი“,
საჩუქრად—ტურის ფეხი!..
ონისიმე.

„კულტ-შეფობა“.

(ნარკომ-ფინს).

ნარკომ-ფინის კომ-უჯრედსა
კულტ-შეფობა დაეკისრა,
(რომ — კავშირი განამტკიცონ,
ლექციები წაეკითხათ).

გაემგზავრენ ახალ ქალაქს
(გამოიცანთ რომელია?)
თემი არის გორის მაზრის
და სადაჩო სოფელია.

ჩამობრძანდნენ ეტლებითა,
ვით შეშვენის ნარკომ-ფინსა.
(იჯირითეთ, რამდენიც გასურთ,
გატენილი თუ გაქვთ ქისა).

დაარიგეს მოწოდება;
პლაკატები, მრავალ გვარი,
შეაერთეს ოღრო-ჩოღროთ
მოწყობილი მთა და ბარი.

წუნი დასდევს გორის მაზრას,
რომ სოფელი ქალაქს არ გავს,
კითხვის ნაცვლად ჩვენი გლეხი,
ხენა-თესვაში დროსა კარგავს.

და შეპირდნენ: ამ შეცდომას
გავასწორებთ ჩვენ სხვა გზითო,
ჩვენს რწმუნებულს გამოვგზავნით
სამუშაოთ ხუთ-ექვს დღითო.

გაახარეს სოფლელები,
გულს იმედი ჩაუსახეს
და შემდეგი სამუშაოს,
გეზი უცბად გამონახეს.

მადლიერმა აღმასკომმა
მათ სადილი გაუმართა
და დამსწრე ნიკო სრესელი
აირჩია თამადათა.

ბევრი სიტყვა დაიხარჯა
და გათავდა ყველა მითა,
შემოსძახეს „ჩვენი ჰიმნი“,
ფეხზე ღგომით, წვრილი ხმითა.

რალა ბევრი გავაგრძელოთ;
მადრიელი დარჩა ხალხი,
თუმცა ცუდი დარი იდგა:
წვიმა იყო და ტალახი!..

და მასუკან არავინ სჩანს,
თუმც თემკომი მოუხმობსა.
ნეტავი, ვინ გადაუხდის
სადილის ფულს აღმასკომსა?

აბარაპ ბახმაროვი.

„ოზურგეთიდან—ბახმაროს
მიედივარ, ვეძებ საქმაროს“.

ასე ღიღინებს გურული გასათხოვარი ქალი, ბახმაროსკენ გამგზავრების წინ. რა თქმაუნდა, ასეთ ძნელ საქმეს, როგორცაა ქალის გათხოვება, მარტო ლექსი ვერას უშვლის. ვერ უშველის ვერც ბახმაროს ნაძე-ფიჭვნარი, თავისი ნისლით და ინტიმიური კუნჭულებით, ვერც მთელი სეზონის განმავლობაში თავაშვებული ხუნტრუცი და პიკანტური ცხოვრება, და უმეტესობა, საქმაროს ნაცვლად, „სახმაროობასაც“ კი ვერ გაშორდება, ისე ბრუნდება სახლში.

მიუხედავად ამისა, ბახმარო მაინც კარგია, როგორც აგარაკი, ამას არუნდა ბევრი ლაპარაკი.

თუმცა ცოდვა გამხელილი სჯობია, არა მარტო გასათხოვარი ქალები, არამედ მოაგარაკეთა დიდი უმეტესობაც სწორედ სასიეროდ და გასართობათ უფრო მიდის ბახმაროზე ვიდრე დაღლილ-დაქანცულობის გასაფანტავათ და წამხდარი სიჯანსაღის გამოსასწორებლათ.

რას იზამთ?

გურულ ხალხს რაცა სჭირს, უმეტესად, წაბაძულობითა სჭირს. ცხოვრებაზე ის უფრო მჩატე, ალქატი შეხედულებისაა. არის მოაგარაკეთა მთელი რიგი, რომელთაც სახლიდან ამოაქვთ ყოველგვარი საწოვადე, ბინაც საკუთარი აქვთ, ყველაფერს თითონვე ამზადებენ და შედარებით იოლად გადიან. სწორეთ ამით აიხსნება, რომ დადგება თუ არა ზაფხული, იშვიათ გურულ ოჯახში არ ისმის „ლაპარაკი ბახმაროზე“. ბახმარობა, ანუ „მთობა“, როგორც აქ ამბობენ, გურულების სასეზონო მუსაიდის საგანია.

ჯერ კიდევ ივნისი იყო, როცა ასტყდა სოფელ ქალაქებში ერთი ფაცი-ფუცი და სუყველამ ცხვირი ბახმაროსკენ მიიშვირა. საამო სანახაობას წარმოადგენდა ბახმაროსკენ ამდინარებულ ხალხისა და ცხოველების გრძელ-გრძელი ქარავნები.

რაიმე სახალხო მოძრაობის წინააღმდეგ წასვლა რომ ერთობ „სარისკო“ საქმეა, ეს მე მენშევიკების მაგალითზე მაქვს მშვენიერად შესწავლილი. ამასვე ნათლად მოწმობს ცნობილი ლეგენდა, თუ ანეკდოტი ცნობილ მოლა-მასრადინაზე, რომელმაც ჯერ თვით ხელოვნურად გამოიწვია ხალხის მოძრაობა საოცნებო ფლავისაყენ, რომელიც მოლამ თითონვე მოსჭორა, ხოლო შემდეგ, როცა ხალხის მოძრაობამ მიიღო პირდაპირ სტიქიური ხასიათი, მოლასაც თავისი ჭორი მართლად მოეჩვენა, კოვზს ხელი დაავლო და თითქმის ყველას წინ გაუსწრო, რათა ფლავი სხვაზე მეტი მას რეგებოდა: „ვინ იცის, ფლავს იქნებ, მართლაც არიგებენო“.

ყველა რომ ბახმაროსკენ გაემგზავრა და სოფელ-ქალაქი დაცალიერდა, მეც აღმედრა სურვილი ბახმაროსკენ ლტოლვისა, მიუხედავად იმისა, რომ საკუთარ რესპუბლიკის ფინკომისაგან საატიკად მქონდა დავალე-

ბული ზედმეტი ხარჯებისაგან თავის შეკავება. ამიტომ ისეთ დროს უნდა გავპარულიყავ, რომ თავალი ჩემთვის არავის შეესწრო და შესაფერი ზომების მიღებით განზრახული მგზავრობა არ ჩაეშალა.

ამ მოსაზრებათა ძალით, ოზურგეთიდან ერთ მშვენიერ ღამეს, უკაცრავად, ღამე მართლაც მშვენიერი იყო დასაწყისში, ძილად დაწოლის წინ, მაგრამ შემდეგ როცა შუალამის გადასულს ჩავლადრებმა, ანუ როგორც გურიაში იტყვიან: „ჩალანდრებმა“ ჩვენ გვერდებში მუჯლუგუნები ჩაგვცხო, ლოგინებიდან წამოგვავდო და ცხენებზე შეგვსხა, ჩვენ დარცხვენილებივით, უფრო კი—ძილისაგან თავდამძიმებულები, სულ ქვეშ-ქვეშ ვიცქირებოდით და ღამისთვის, რომლის სიაც-კარგე უფრო ციოთ იზომება, ვიდრე მიწით, არც კი შეგვიხედნია. მხოლოდ ვაკიჯვარში მისვლის ხანს შევნიშნეთ, რომ ღამე, ე. ი., ცა არა ხუმრობდა. ჯვარი საზოგადოთ ტანჯვის სიმბოლო და ემბლე-

მაა და „ვაკი ჯვარმაც“ ეს მშვენიერად დავგვიმტყიცა.

შევუდექით ევრედ წოდებულ „საბა-ყოს“ აღმართს. ძველად აქ მთაზე მიმავალ მწყემსებს ბაჟს ახდევინებდნენ ფულით, თუ ნატურით. ჩვენც დავგადო ამ აღმართა ბაჟი, მხოლოდ არა ნატურით, არამედ ცილ-დან „ნაწურით“ და ისე გაგვწუწა, როგორც ყვავები შემოდგომაზე. გზა მოლიპული იყო და ჩვენი ცხენები თითო ნაბიჯს რომ წინ წარსდგამდნენ, ორ-ორ სამ-სამ ნაბიჯს უკან მიიჩხვდნენ, ასე რომ რამდენიმე საათის განმავლობაში ჩვენ ისევ ოზურგეთში ამოვყოფდით თავებს, რომ უცბათ „ქვევითიზაცია“ არ მოგვეხდინა, რამაც მიუხედავად თავისი პარადოქსალური სახელწოდებისა, ქვეით-ქვევით ჩოჩვის ნაცვლად, უცბათ მიმართულება შეგვიცვალა და ჩვენც ზევით-ზევით ვიწყეთ წარმატებით სვლა. უკეთ რომა ვსთქვათ, ახლა ჩვენ ჩვენს ცხენებს მივათრევდით აღმა. რას იზამთ?

ბ. ქუთათაძე

თუ სწორ გზაზე ძალაუნებურად ისინი ჩვენ მოგვათრევდნენ, აღმართ გზაზე და ისიც მოლიპულზე ახლა ჩვენ იმათ მივათრევდით. „სესხი გადახდით არისო“ ამბობს ხალხური სიბრძნე და მასვე ემოწმება სოლომონ სულმნათიც.

„საბაჟოს“ რომ გავსცდით, თავები შევრგეთ ევრედ წოდებულ „წითელ ღარებში“.

ცოტა გაუგებრობის თავიდან ასაცილებლათ უნდა განვმარტო, თუ რისთვის ვლაპარაკობ მრავლობითი რიცხვით და არა მხოლოდობითი. საზოგადოთ მთის გზაზე მხოლოდობითი რიცხვით მოგზაურობა ძალიან საფრთხილო საქმეა სხვა და სხვა მრსაზრე-

ბით, რომელთაც ბევრი მოსაზრებაც კი არ ეჭირვება, ვინაიდან ისინი, როგორც საშინელი დაბრკოლებანი მგზავს მუდამ წინ ხედებიან, თითქმის ყოველ ფეხის გადადგმაზე.

მეორეც, მე მთისკენ მივემგზავრებოდი სავსებათ „მწყემსი კეთილის“ მდგომარეობაში მყოფი, რომელიც მივერეკებოდი მთისკენ საკუთარ ნახირს, ისე „ოჯახური“ ჯიშისას. უფრო სწორედ რომა ვსთქვათ, ეს „ნახირი“ თვითონ მე მიმარეკინებდა თავს მთისკენ, რადგან იქ მას უჩემოდ „საძოვარს“ არავინ მისცემდა.

სად გნებავთ რომ „წითელი ღარი“ საფრთხილო და სახიფათო არ იყვის, მაგ-

რამ ის, რაც ჩვენ აქ, ამ „წითელ ლარებში“ გადაგვხდა, აღარ აიწერება. ხანგრძლივ ავდარსა და უფრო კი ლარებში ხშირს, თითქმის განუწყვეტელს მოძრაობას, მიუხედავად იმისა, რომ ყველგან ეს ასე არა ხდება, „ლარები“ ისე დაეღრმავა-დაევიწროებინა, რომ ჩვენ საკუთარს ფეხებით, ფერდებით და ბარძაყებით გვიხდებოდა ლართა ორწოხის ფართოვება. მე ცხენზე ხურჯინი მეკრა, რომლის ორივე თვალი, სხვა და სხვა ნივთებით გატანილი ისე შემომცვეთოდა ამ ლარების ფერდებზე ქლესვაში, რომ არც კი შემიმჩნევია. ხურჯინის შუა წელი-ლა შერჩა უნაგირზე მიკრული და ის იქიდან საცოდავად ხელ-ფეხ-ამბუტაცია ქმნილსავით გამოიყურებოდა.

დიდის ჭაპანწყვეტის გატანის შემდეგ ჩვენ, მხედრები და ცხენები, როგორც იქნა ხელმეორედ დავიბადენით ამ ჩვენთვის უსიამოვნო საზოდადს. ლარებს გავცდით. მაგრამ ჩვენი ბარგით დატვირთული ცხენი კი ისე ოხრად გახიზულიყო ლარის ერთს ვიწრობაში, რომ მის იქიდან დასახსნელად აუცილებელი გახდა. ამ „ხაბაკის“ საფრთხით მსხვერპლად მიტანა. მთელი ამ გაწამაწიის დროს წვიმა ისევე გვიწყობდა ხელს, როგორც მონადირეთაგან გაქცეულ მელას—მისი ბონძვერა კული.

ეგრედ წოდებულ „თხემლნარაზე“ შევდექით შესასვენებლად და დასანაყრებლად შევედით იქაურს ერთად-ერთ ღუქანში. მე-ღუქანე შევიდა ჩვენი მდგომირობაში და ჩვენთვის ტვირთის შემსუბუქების მიზნით

მოინდომა ჩემი ისედაც მჩატე ჯიბის სრულიად განტვირთვა. ამოდ უმტკიცე მას, რომ იქ მდებარე შედარებით მჩატე ტვირთი ორმოცი სადილისა, ორმოცი ვაზშმისა და ამდენივე საუზმისათვის არის გამოანგარიშებული-მეთქი. მან ეს აინუნშიაც კი არ მიიღო და ფულსთვის გამოშვებული ხელი მანამ არ დასწია, სანამ ჩემს ჯიბეს სრული ვინტილიაცია არ გააუკეთა. „ორმოცი სადილისაგან ერთსაც კი ველარ ეღირსოთ იქნება, თუ მე ისე და იმდენად არ შეგამსუბუქე, როგორც ეს მე მინდაო“, ავტორიტეტულად იუჩინებდა მეღუქანე, სრულის შეგნებით, რომ მას ამ შემთხვევაში აქ არავინ მოცილე და მოქიშპე არა ჰყავდა თავიანთ ავტორიტეტულ აზრსა და ქცევაში.

გამოვედით ღუქნიდან და შევუდექით გზას „მეშვიდე ცისაკენ“. ავსცდით „წიფნარას“, „წიფლის წყაროს“, სიზნარას“ და „სომლიაზე“ ამოვისუნთქეთ ოდნავ მსუბუქად, ვინაიდან აქიდან უკვე გზა ბახმაროსაკენ შედარებით კეთილმდებარეა. მაგრამ თვით სომლიაზე კი მის რამდენიმე ღუქანში ისე ლამაზად, თითქმის ქალაქურის მოხდენილობით ელაგა მაწონი, ყველი, ერბო თუ სხვა რამ ჩვენთვის მეტად საჭირო საზოგადო, რომ თხემლნარაზე გაძარცვულ სიმძიმე ჩვენში, განსაკუთრებით ბავშვებსა და ჩავლადრებში, გამოუთქმელი სინანული და მწუხარება გამოიწვია და თვითთელი ჩვენგანი უსაზღვრო ზიზღს უთვლიდა მონობოლისტ თხემლნარელ მეკობრეს. (მართალია კობრი ჩვენთვის მეღუქანეს არ მოუერთმევია, მაგრამ რაღაც საეჭვო ღირსებისა და რაობის თევაში კი ჩავგასუსნინა.)

ვინანეთ ეს დანაკლისი, მაგრამ „წამხდარსა საქმეს რას არგებს ბოლოს-ლა თითზე კბენანი“.

სამაგიეროდ ცამ კი აღარ მოგვაკლო თავისი მადლიანი ყურადღება და უხვი ხელი. სომლიდგან მოყოლებული ბახმაროდ გვასხა და გვასხა კინკრინოში. ასე საცოდაოდ ამოწუმპულები, სიცივისაგან კბილების ცემით ატეხილი მარშით, შევედით ბახმაროში, როგორც უჩვეულო ურდო. აქედ-იქიდან ნაცნობები შემოგვცხვია და

დაგვაყარეს სხვა და სხვა კითხვები: როგორ ვიმგზავრეთ, თუმცა თავადაც მშვენიერად ხედავდნენ ამას. ბინა გვაქვს, თუ არა და სხ. ყველა ეს შეკითხვები და შემკითხველების ცნობის მოყვარეობით ანთებული თვალები ჩვენ ისევ წყალს ჭვასხამდა. თავზე, მაგრამ ახლა კიდევ უფრო ცივს.

რითაც ართობდა ცნობის მოყვარე საზოგადოებას, რომელიც ისეა მოწყურებული ყოველგვარ გასართობს, როგორც ოზურგეთელი ქალი და კაცი-ჭორს, თუმცა გასართობათ თეატრებში კი იშვიათად შეიხედავს.

ასევე და არა ნაკლებ მოწყურებულნი არიან, მიუხედავად წყურვილის შემწვებელ ცივ წყაროების სიმრავლისა ბახმაროში, წელს ეგრედ წოდებულ „გადამზადებელ“ კურსებზე დამსწრე სოფლის მასწავლებლები რომელიმე საგანში „მომზადებელს“ რიგინს ლექტორებს, თუმცა, უკაცრავათ პასუხია, ლექტორების მეტი რა არის ამ კურსებზე, მაგრამ ესენი ყველანი „გადამზადებელნი“ არიან და ჩვენ კი „მომზადებლებზე“ მოგახსენებთ.

მკითხველი გაიოცებს, რატომ საგარეო ცხოვრების სხვა მხარეებსაც არ მივაქცევთ ჩვენ ყურადღება თავის მოხსენებაში. არის საპატიო მიზეზი. სახელდობრ ისა, რომ სხვა მხარეები იწყება, როცა სრულდება პირველი და ჯალრესი, ე. ი., ბინის საკითხი, რომელიც, როგორც უკვე აღვნიშნეთ, იმ ზომ ჩახლართულ-ჩაკვანძული და იმავე დროს ქალის თმებში ჩაწულ-ჩაგრეხილი აღმოჩნდა, რომ იმისი გახსნა და ჯეროვანად გადაწყვეტა შესაძლებელია შემდეგ ნაირად: ორმოცდა სამი პროცენტისა — თვით აგარაკზე, ორმოცდა ექვს პროცენტ — ნახევარისა — სახალხო სასამართლოებში, ხოლო დანარჩენი ნახევარ პროცენტისა — ეგრედ წოდებულ საკურორტო სამმართველოში, რომლის უმაღლესი ინსტანცია, ჩვენის ფიქრით, მოსკოვში უნდა იყოს. ამ რიგად ვინაიდან ეს პროცედურა, შესაძლოა, გაგრძელდეს დაახლოებით ათი წელი, ამიტომ აგარაკის ცხოვრების დანარჩენ მხარეებსაც ჩვენ შევეხებით მხოლოდ ამის შემდეგ და

იმ ლამეს დიდის ვაიუშველებელით დაგვითმეს ბინა თეატრის შენობის ქვეშ. ჩვენი ბარგი ფუჭიყივით მიგვფანტ-მიგვფანტეთ და გოჭებივით ზედ მიგვყარნეთ. სიცივე, სისველე და უსუფთაობა იწვევდა ჩვენს ტანჯულს მოუსვენრობას და ძილს არ გვაკარებდა, მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენი დაბევილი სხეულები ძილსა და მოსვენებას დიდათ საჭიროებდა.

ჩვენი ტანჯვა ამ ერთი ღამით დასრულდებოდა გვეგონა, მაგრამ ათიოდე დღე კიდევ ამ ყოფაში გავატარეთ, სანამ ეგრედ წოდებული „საბინკომი“ მიგვიჩინდა რაიმე ბინას. ბინები იყო. ათიოდე ოთახი სამაზრო აღმასკომის განკარგულებაში ითვლებოდა მოაგარაკეთა განსაზღვრული კატეგორიისათვის, რომელსაც, ჩვენდა საუბედუროდ, ჩვენც ვეკუთვნოდით, მაგრამ ეს ათი ოთახი „საბინკომს“ თავის წევრთა შორის გაენაწილებინა, რითაც დაეწყო და დაემთავრებინა კიდევ თავისი დიდათ საპასუხისმგებლო და ნაყოფიერი მოღვაწეობა. ამისთვის მე, როგორც ნიანგის რწმუნებული, ვუსჯი მათ თითო მკვდარი ნიანგის კბილს მკერდზე დასაკიდებლათ და სატარებლათ, ზედ წარწერით: „თავისი თავის უმაღალითო ერთგულებისათვის“.

მიუხედავად „საბინკომის“ მიერ საქმის ასეთი მოგვარებისა, ბინის საკითხი მაინც არ დასრულებულა და ეხლა საბინაო კომისიის წევრთა ცოლებს შეჰქონდათ მასში შესაფერი კორექტივები.

ერთი ასეთი ინცინდენტი გაიმართა ორ მშვენიერ არსებათა შორის, რომელთაგან ერთსა რქმევია პაშა და მეორეს ოლია, „ორივე მაზრაში ცნობილ დიდ გვამთა ცოლია“-ო, ამბობდნენ ენები. ერთ მშვენიერ დღეს, ერთი მშვენიერი ოთახის, ანუ ბინის წინ, რომელიც თურმე ერთ ამ მანდილო-

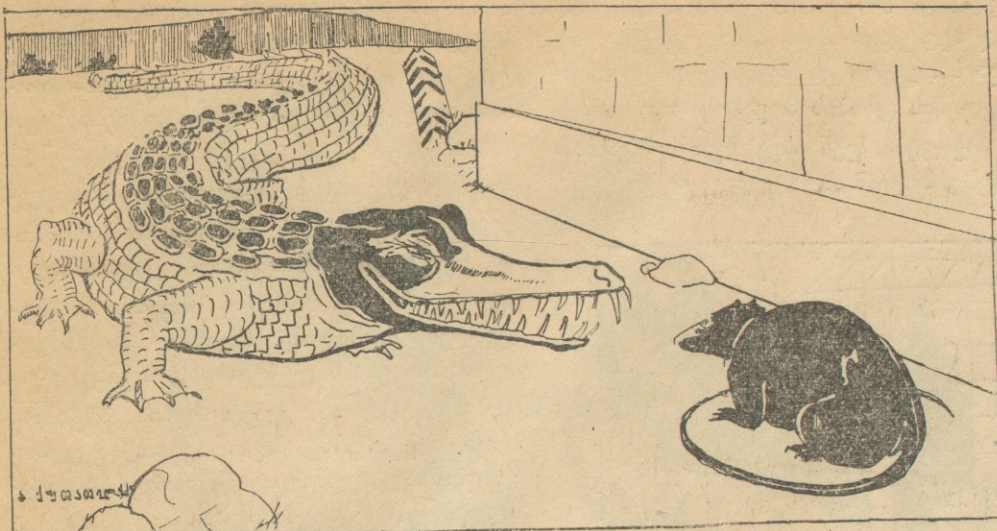
სანთაგანის ქმარს თავისთვის მიეთვისებინა, ხოლო ვინაიდან ამ მანდილოსანის ქმარს მეორე მანდილოსანის ქმარი არაფრით ჩამოუვარდებოდა, პირიქით, პოლიტიკურ და პოლიტიკო-ეკონომიურ-ფინანსო-ფინაჩურ მდგომარეობით პირველს კიდევ სჭარიობდა, ამიტომ სრულიად მუნებრივი იყო, როცა მეორე მანდილოსანმა პირველს მოსთხოვა ბინის დაცლა. პირველი რომ გაჯიუტდა, მეორემ უფრო ახლოს მიიწია, იმანაც მოიწია, მიწევ-მოწევას მოჰყვა ხელები თმებში, თმების ქილვას — ცხვირ-პირის ამოკაწვრა, ამ უკანასკნელს წივილ-კივილი, წი-

ვილ-კივილს ირგვლივ — სიცილ-ხარხარი და გაიმართა ცნობილ „მერცხლისა და ჭიჭის ომი“.

ეს ამბავი შემდეგ დიდხანს დადიოდა ბახმაროში ტიტველი ფეხებითა და სხეულით,

პირველ რიგში, რა თქმა უნდა, წამოყენებულ იქნება ეგრედ წოდებული „ნისლის“ საკითხი.

ნიაზი — თაგუნას:

„საკუთარი კუდით შემოვიხაზავთ ტერიტორია და ასე გამიჯნებულხართ დანარჩენ მსოფლიოსაგან. გეტყობათ, თავსაც ხალვითად გრძნობთ. პატივს ვსცემთ რა თქვენს კბილებს, ვფიცავთ საკუთარი კბილების მზეს, რომ მყუდროებას არ დაგიბრუნებთ. მაგრამ ვაი, თუ თქვენ პირველმა დაარღვიეთ ეს უაზრო ნეიტრალიტეტი და საზღვარი გადმოლახეთ! ჩემი მტერი ჩავარდა ნიანგის ყებში“.

ნაღრპი გამოთხოვება.

ამა წლის აპრილში პოეტმა გრიგოლ რობაქიძემ, საზღვარ-გარედ გამგზავრების წინ, გამართა გამო-სათხოვარი საღამო, მაგრამ რაღაც მიზეზების გამო დღესაც თბილისშია. ამბობენ მატარებელმა გა-ასწროვო.

იყო აფიშები:
გრიგოლი მიდის,
და გამოსათხოვარს
საღამოს იხდის.
გავარდა ამბავი.
ფრენაში ედრებოდა გრიგოლს.
ყველამ ჩააქნია თავი:
— აწ ვეღარ ვიხილავთ გრიგოლს...
ვერც მარტოს,
(რად გეტოვებს, რატომ?)..
ვერც ერთად
ორდენის ძმებთან...
ვერც ენახავთ
მის ამაყურ სახეს,
რომ ხიბლავს მნახველს...
რომეაულ ცხვირს, ასე მრუდს,
და სვანურ ქუდს...
...და ეცნენ კასას...
არავინ იშურებდა არას...
და გრიგოლით ნანატრი
გაივსო თეატრი...
და როცა განწირულს,
სატრფოს ლამაზს,
ეტყოდა თამაზ:
— ნუ მიხვალ, ლონდა!..
და განაწამები სიყვარულს იგლოვდა,
და უკანასკნელი მიიღო კოცნა...
და კოტემ როცა,
კიბეებით მზისკენ
„ისროლა“ ლონდა,

დოღი მებოგრული გამოხუმრება.

ნიაზი — დოღი თავის გვერდში მდგომ ამხანაგს:

ყმაწვილო, საათი არ დავარდეს, თორემ პრემიით გასაცემი აღარა დაგრჩე-ბათრა! არა შვილოსან, „ისეთმა ფურმა დამწიხლოს, ჩემზე მეტს რომ იწველი-დეს; და.... წიხლის მოქნევის შნოცა ჰქონდეს.“

ყველას გულში ქონდა,
და ამბობდა კვდომით:
— გრიგოლ მშვიდობით!..
ჩამოგვიტანე უკეთესი
აზრები, ლექსი,
და რითმა...
და როცა დავითმა
მაგრად გადაკოცნა,
(სიყვარულის ემბლემა)
და ევროპისკენ სიტყვა გაატანა,
რომ დარჩენილებს წასულებმა
ნიშანი არ გვიგონ,

ყველამ სთქვა გულში:
— მშვიდობით გრიგოლ!..
ეს იყო თითქოს გულში.
მას შემდეგ სამი თვით
დაბერდა თბილისი.
გადირეკა მაისი, ივნისი, ივლისი,
და ეხლა ქარივით
არ ჰქრიან ფიქრები პარიზს,
მაგარია სიყვარულის რგოლი,
და დღესაც აქ არის
ღიადი გრიგოლი.

თავივე დაშვება ონისიძის.

(აგარაკ ბახმაროდგან—ვაკიჯვრამდე)

ბახმაროდგან რომ დავეშვი,
ვით ნიანგის ბასრი ეშვი,
გადმოვედი ბაისურა,
ალმასი რომ ცამ მასხურა,
ზედ მაყრიდა ბრილიანტებს
და შორით ზოათ გირლიანდებს
მკერდს ეწვინდა რუხვი ნისლი,
ლრუბელიც, ვით ნისლის ქვისლი,
ნისლის ძმა, თუ მეგობარი,
როგორც ტყეის ნიაღვარი,
ცას ჰფარავდა ნელის დენით,
ხან აქოჩრილ სწრაფი ფრენით,
ვით დემონი, მიმოჰქროდა,
თვალეზიდგან ცეცხლს ისროდა
და მთებში, მთის გრეხილებში,
ორწოხებში, ტეხილებში,
მთის ფეხებსა, თუ უბეებში,
მთის ნაკადთა გუბებში
იგი ისე ხარხარებდა,
რომ ქვეშ მიწაც ზანზარებდა!..
მე ვიჯექი ლურჯა ცხენზე
და ფიქრების მქვარტლი „სხვენზე“,
აკიდული შავ მტევნებათ,
ცის რისხვათ და ქვეყნის ვენებათ,
გოგრას ისე ამძიმებდა,
რომ ეს იგრძნეს კიმიმებმა,
მოიხარა მხარი, ბეჭი,
ხერხემალიც, როგორ ღვლეჭი,
ისე რიგათ მოიკეცა,
აწვებოდა თითქოს ზეცა!..
მივიკუნტე, როგორც ზღარბი,
და ჩემს ცხენზე ისე დავლბი,
გავხდი, როგორც თალათინი,
და ამიტყდა რა ღიღინი,
ვით კაცს, მკაცრად განაცეხს,
მოვსერავდი ასე მთიებს...
ჯერ „სომლია“, კვლავ—„სიზნარი“,
„წიფლის წყარო“ და „წიფლნარი“,
და დავშორდი რა თხემლნარებს,
დავეკიდე „წითელ ღარებს“...
მოდის ცხენი, მოლახლებს
და ფეხებით ქვეებს, ტალახებს
მაყრის ტანზე, თავზე, პირზე,
ზოგს—შუბლსა და ზოგსაც—ცხვირზე
გააქეთ ტყაბა-თლახა-თლუხი,
ამომავლო, ვით ჯანჯუხი,
და „საბაჟო“ დამატარა,
მაგრამ ესეც არ მაკმარა,
ნახა სადღაც მოლიბული
და იჯერა ჩემზე გული:
აისხლიტა განგებ ფეხი
და მე, ძირს გადმონაჩეხი,
დავეშვი, ვით თოვლის გუნდა,
მთით ერთხელ თუ გადმობრუნდა,
მოჰქრის შემდეგ კოტრილით,
და მეც სხლეთით და ტრილით
წამოვედი თავპირ მტვრევით,
და მოვცურავ ქვევით... ქვევით...
ვერ მოვიდგი ვერსად ფეხი.
ეს ცოტაა. მომდევს კეხი,
მომდევს ცხენი, დანასხლეთი,
მომდევს ქვა და მომდევს კეტი,

სცენა პტი-ზანში (ნამდვილისებური).

წყვილიდგან ერთი: ვინა ხართ თქვენ და რას მოგვჩერებხართ ასე დაეი-
ნებით?

კენტად მჯდომი (აუღელვებლათ) თქვენ თითონ ვინა ბრძნდებით, რომ
ლამის გადაგველაპოთ?!. გეტყობათ ავიატორი, უნდა ბრძანდებოდეთ, რომ ასე
გულზვიადობით. ალბათ მთელი ჰაერი თქვენ დაგიპყრიათ, რომ აღამიანს შიგ
თავისუფლად გახედვასაც კი უკრძალავთ.

შოთა რუსთაველის პროსპექტზე.

მილიციელი—მეურმეს: შე ვირის თავო, შენა, სად მოალოლიალებ მაგ ურემს:
ვერა ხედავ აქ მოსეირნე პატიოსან საზოგადოებასა?!

მეურმე: უკაცრაოდა ვარ, ცოტა ცუდ გუნებაზედ გახლდით, სულ ქვეშ-ქვეშ
ვიცქირებოდი: ოღრო-ჩოღრო გზას არსად წავაწყდე თქვა და მოსეირნე ხალხს
როდი დავეკირებოდა!..

მომდევს თითონ ჩავლადარი,
და მითიდგანაც ნილვარი
ყველას ერთად ისე გეფოცხავს,
რომ მნახველთ სიცილით ჰხოცავს,
და მთებზე რომ ნისლი ცოცავს,
ცხვირს იწმენდს და ჩვენ გვახოცავს,

თითქოს ჩვენზე „ხოჩიტ ჩიხათ!“..
ქვეშიდგან კი ჩვენთვის ჩიხათ
გადაშლილა „ვაკიჯვარი“:
სდნება მთა და დგება ბარი!
მეც ქლოს-ქლოსით ჩამოვეფი,
და ნიანგის რომ ვარ ეფი,

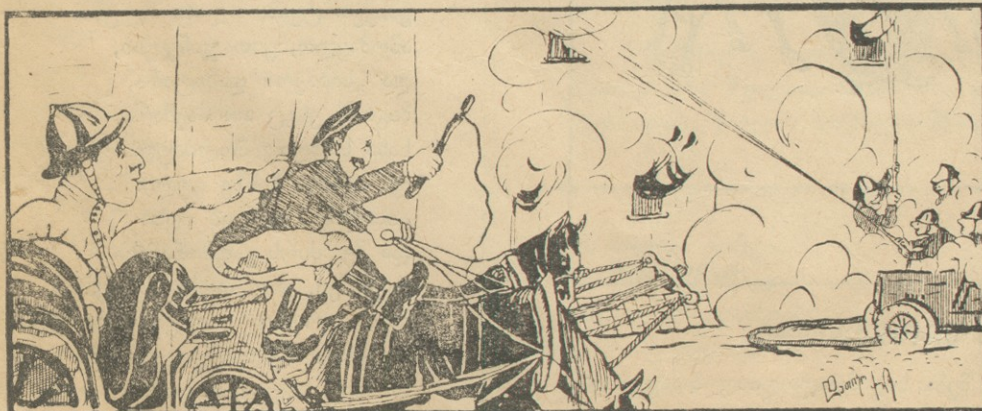

ა. ქუთათილაძე.

მთის ძირს ისე ღრმათ დავერქვე,
რომ ყველანი დავაეჭვე:
დავრჩი ცოცხლად, თუ ვარ მკვდარი,
რადგან ირგვლივ ვით სუდარი,
მომდებოდა მთის ტალახი...
დიდარს ღმერთი და ალლახი,
რომ შემოსა ამ ჯავშანით,
თორემ ქვეზე გვერდის ფხანით

მე ძვლებს ისე გავიხეხდი,
რომ თავ-პირს სულ გავიტეხდი,
ვიტყეოდი მთლად კატლეტად...
სხვა რაღა ვსთქვა ამის მეტად:
რომ გადავრჩი, მაღლი ალლახს!
ჯერ-მთას გზას და კვლავ-მის ტალახს!!

ონისიმე.

ცეცხლის ჩასაქრობათ.

ბრანდმეისტერი—მეეტლეს: გასწი შე სათოკვე, თორემ დავგვიანდები.
მეეტლე: „ჩემის აზრით სიჩქარეს აზრიც აღარ აქვს: ცეცხლი უკვე ჩაუქ-
რიათ“.

პითხვა-პასუხი.

შეკითხვა პირველი:

ბორჯომის ხეობაში ადგილობრივი მკვი-
დრნი მისდევნენ მესაქონლეობას. მათი ინ-
ტერესები მოითხოვდა მცოდნე ბეითლების
ხელმძღვანელობას. სამწუხაროთ, წინეთ აღ-
მასკომმა ეს ვერ შეძლო. ამ ბოლო დროს
აღმასკომმა თავისი ორი წევრის საშვალე-
ბით მიზანს მიაღწია. ბეითლობის კარგად
შესწავლისათვის, მათ პირველი ცდა მოა-
ხდინეს აღმასკომის ძროხაზე, რომელსაც
ქანგიანი დანით სისხლი გაუღეს. ამ გამო-
ცდამ „ჩინებულად“ ჩაიარა, ვინაიდან ძრო-
ხა რამოდენიმე საათის შემდეგ მთლად
განიკურნა და არავითარ ტკივილებს აღარა
გრძნობს. ამ ახალმა აღმოჩენამ ადგილო-
ბრივ წრეებში აღშფოთება გამოიწვია.
როგორც ვაგს, აღმასკომი არ ფიქრობს
მეცნიერთა დაჯილდოებას, შეიძლება არ
იცის, თუ რომელი სახით მისცეს ჯილდო.
ამისათვის მოგმართავთ თქვენ, რათა გან-
საზღვროთ, თუ რომელი ხარისხის დიპლო-
მი ეკუთვნისთ ზემოაღნიშნული აღმოჩენი-
სათვის.

მოუსვენარი.

ნიანგის პასუხი:

აღმასკომის ორივე წევრს მიესაჯა „გან-
კურნებულ“ ძროხის ხორცგამშპარი ბეჭები
თითოს თითო გულზე დასაკიდათ და სატა-
რებლათ ზედ შემდეგის წარწერით:

„ცდა მუდამ ბედის მენახვერე იყო, ხო-
ლო ჩვენ დავამტკიცეთ, რომ ცდა ზოგჯერ
მთელ ბედსაც უდრის ხოლმე“.

ნიანგი.

შეკითხვა მეორე:

პასუხისმგებლობა თუ სიგიჟე?

მოუსვენარი.

ნიანგის პასუხი:

თქვენც, სუ! ჩვენც, სუ!

ნიანგი.

შეკითხვა მესამე და უკანასკნელი:

როგორ უნდა მოიქცეს ნიანგი—როდესაც
ბორჯომის ხეობაში მისი ჟურნალი არ მო-
დის, და ეს იმ დროს, როდესაც აქ მოაგა-
რაკეთა რიცხვი 12 ათასს აღემატება.

მოუსვენარი.

ნიანგის პასუხი:

გამოიწერეთ სამაზრო ქალაქიდან ერთი
ვირი. იქ ვირები ერთობ ბევრია. გაიყუ-
ნეთ აგარაკის შუა გულში და დააჯლოყი-
ნეთ. თუ რომელიმე მოაგარაკეს ღმერთი
გაუწყრეს და ვირის ჯლოყინი შენიშნოს,
გამოუწერეთ აღმასკომის ხარჯზე ჩვენი
ჟურნალი. ხოლო მოსალოდნელია, რომ იმ
12 ათას მოაგარაკეთა შორის ერთიც კი
არ აღმოჩნდეს ისეთი, რომელსაც თუნდაც
აი ვირის ჯლოყინი ესმოდეს, მაშინ მათ-
თვის ჩვენი ჟურნალიც აღარაა საჭირო.

ნიანგი.

საპასუხო წერილი სოლომონ ზურბიელიძეს.

სოლომონ, შენგან წერილი მივიღეთ მხოლოდ მეათე.
ნუ ფიქრობ, რომ დაგივიწყეთ, პატივს გცემთ, როგორც ძველათვე.
ჩვენგან ღუმლის მიზეზი ადვილად გასაგებია,
რადგან სხვა წერილთ წაკითხვა ჩვენ წილად არა გვრგებია.
ძველთაგან არის ნათქვამი: კარგია ბედი მეფისა,
ყოველგვარ უბედურებას, თუ თვითონ არა ეტრფისა,
და მსგავსად ამა თქმულების, ეს მოუვიდათ ჩვენს ნოებს,
სამი წლით საქართველოსი მეფეებს უგვირგვინოებს.
ბევრს პირდებოდათ ანტანტა. — დე იყოს იგი კრულია, —
ვინც იმას უმეგობრდება, ის უკვე დაკარგულია.
გგონია მისგან გზა შენი ია-ვარდებით რგულია.
არა იქმს კარგსა საქმესა შავი, ბოროტი გულია.
იყო თებერვლის დღეები, სუსხიანი და მკაცრია.
ანტანტამ ჩვეულებრივად შვილობილთ ზურგი აქცია.
სად იყო ჯარი მაშველი, ძალები შენაპირები,
და სტამბოლისკენ ილტვოდენ „ნოები“ ანატორები.
წავიდნენ და თან წაიღეს, ერის ქონება, სიმდიდრე.
სთქვამს: „ამას ველარ იხილავთ, აქ არ ჩამოვალთ ჩვენ ვიდრე!“
ასე უეცრად მოშორდა სამშობლოს იგი ხალხია.
მას შემდეგ თბილისის ისინი თვალათაც არ უნახია.
მხოლოდ მოისმის შორიდან მათი ქადილი და ლანძღვა.
ნუთუ ამდენი გინებით მათი გუნება ვერ გაძდა?
მიჭრიან თვენი, წლები, ზღვის პირს ელიან ამინდსა
და მათ სმწველად მოვლენილს ზეციდან ვინმე რაინდსა.
მაგრამ ვანებოთ მათ თავი, იყონ თავისთვის მარტონი.
ვიცი, იკითხავ, ვინ არის დღეს საქართველოს პატრონი?
იგია საბჭოთ მთავრობა, ახალი, ტკბილი ხილია.
მდიდრისთვის მისი სახელი არ არის გასაშხელია.
ხუცებს ხომ მისი ხსენება ცოფსა გვრის პირზე ბრაზიდან.
მიწაში ჩაფლეს სიმდიდრე, მთავრობამ რაც ვერ გაზიდა.
იტყოდენ: განძეულობა, ეს ჩვენი ნაოფლარია,
იმას არ მივცემთ, ვინც ჩვენი ტკბილი ცხოვრება არია.
მოაკლდათ მოვლა, პატივი, საკუთხი, საპანაშვილო.
ტყუილად გაიძახიან, მოგვეკითხებათ **ცაშიდო**.
დღეს სოროებში ტირიან წარსულის მძლავრი ლომები.
ღმერთებს უსვრიან ზარბაზნებს უშიშრად კომსომოლები.
საბჭოთა რესპუბლიკების ერთობ მძლავრია კავშირი.
საკმაოდ მოგვეპოება: პური, ნავთი და ნახშირი.
წყრომით გვიყურებს ანტანტა, ახსოვს ვალები ძველია.
თუ მეზობელი ყმად გინდა, იქ მორიგება ძნელია.
გზავნის და გზავნის კერზონი მუქარით სავსე ნოტებსა.
კაცი ჩვეული ცუდ საქმეს ძნელად თუ **მიატოვებსა**.
ყველა მშვიდობას ქადაგებს. ყოველ დღე კონფერენცია.
სანატრელ ზავზე ვის არ აქვს დამზადებული ლექცია.
მაგრამ მაღალი სიტყვები სიმართლე ნურვის გონია.
სხვა არის მეზავეების საქმენი საგმირონია.
სახრავი ნახო, უარპყო, კანონი სადაურია,
და ჩამოგლიჯეს გერმანეთს ფრანგებმა მთელი რურია.
ამ წინეებზე ინგლისში, პალატა როს წყალს ნაყავდა,
კინალამ სოციალიზმის ხელისუფლება დამყარდა.
საკითხის გარდასაწყვეტად იმსჯელეს, ერთს დღეს მოუდნენ,
ბოლოს სიცილით უკანვე მიართვეს მისტერ სნოუდენს.
ვინ ჩამოთვალოს ამბები, მომხდარი სააქაოში.
კვლავ ბალკანეთზე მზადდება ჩვეულებრივი ქაოსი.
აქ გაფიქრდები... წერილი გასცილდა ყოველ ნორმებსა,
ამიტომ ერთად ამასთან ვგზავნი „ნიანგის“ ნომრებსა.
იქ წაიკითხავ ყველაფერს, გაიგებ ბევრ სხვას ახალსა.
ნიანგის თვალი და ყური რას არ გაიგებს, ნახავსა?
თუ კი რამ დიდი ამბავი მოხდება დედა-მიწაზე,
აქედან განსაკუთრებულს წერილს მოგაწვდით იმ წამსვე...

სინემატო.

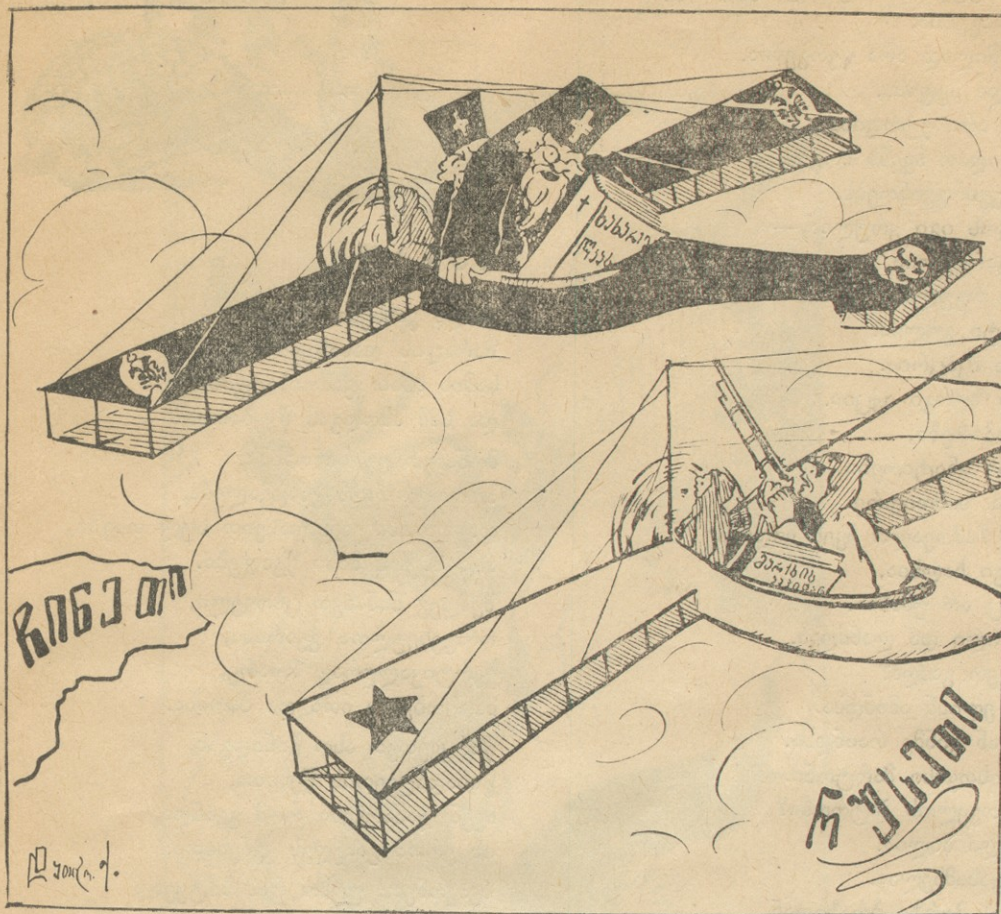

შ ა რ ა დ ა.

მინდა ვახსენო ბოროტი
შარადის დასაწყებათა,
სამის ხმით გამოიხატვის
და სამ ასოდგან წყებათა.
მონახეთ ეგ სინონიმი,
ბოროტს რომ ენაცვალება,
და ფრთხილად დასვით სულ თავში,
არა მსურს მისი წვალება.
შემდეგ მინახეთ ცხოველი,
ორფეხულთა გვარისა,
ვერტიკალურად მოარე,
მპყრობელი მთა და ბარისა.
წარკვეთეთ ასო წინიდან,
წინადაცვითის წესითა,
ჩვენ დანარჩენი რომ გვინდა,
ის ერთი გასქდეს კვნესითა...
შეჰკონეთ! უცხო რამ სიტყვად
ნახავთ შარადას სრულადა,
თუ პირველ ქორონიკონსაც
დაუდებთ დასასრულადა.
ის კაცთა საქმეს გადმოგვცემს,
ეხლახან მოდათ ქცეულსა,
უმწერო და შურიტ თან მისდევთ,
ჰაერში ანაზღეულსა!..
ომი თუ ასტყდეს, გვერგება:
თავზე დაგვაყრის ტყვიასა,
არა და, შრომას წინ წასწევს:
გვაჰმევს ქერსა და შვრიასა!..

ონისიმე.

მზრინაპი მღვდლები

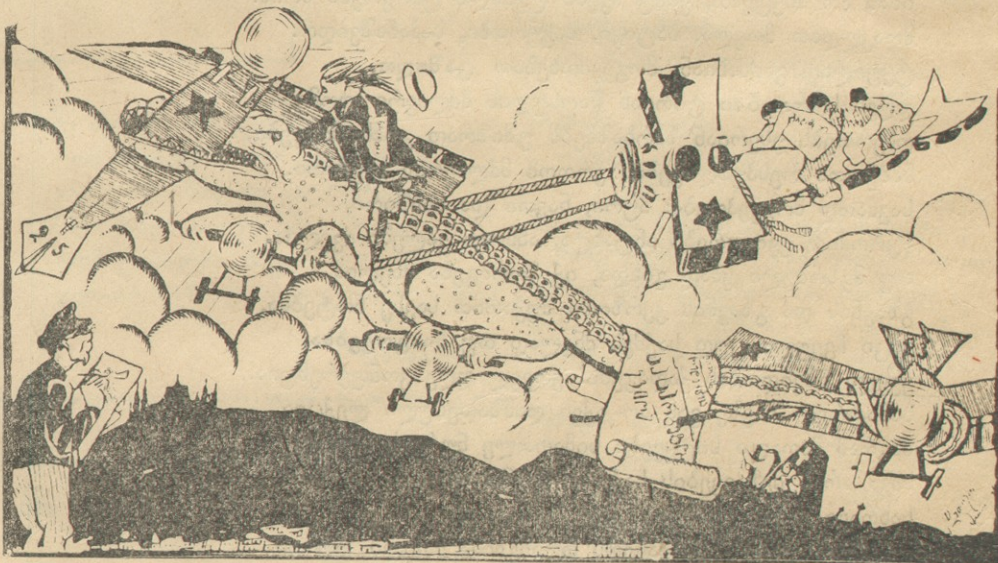
„ინგლისურ გაზეთის ცნობით, კენტენბერიის ეპისკოპოსი იძენს ჰაეროვლანს სასულიერო საქმეებზე საფრენად.“

ცნობილი ბიბლაურმა საზოგადოებამაც გადასწავლიტა ესევე მოიქცეს, რათა გაიადვილოს ბიბლიის გადაზიდვა ჩინეთსა და ოკეანის კუნძულებზე“...

(გაზეთებიდან).

აქ ვერას გახდენ
მღვდლები ტყუილით;
დაძრწიან საღლაც,
მგლური ყმუილით!...

და გადასწავლიტეს
აფრენა მალღა;
რომ აიცილონ
საფლავში ჩახღა!

ლაკაუბი საკუთარ კოჩას- კოდანტაბისაჰან

ს. წყნეთიდან: კვირას, 29 ივლისს საკავშირო ასეულის ღრამ. წრემ წარმოადგინა ყაზბეგის სამმოქ. „კომედი“ არსენა ამხ. შარაშიძის მიერ იმერულათ გადმოკეთებული. პიესა მეტის მეტ მხიარულათ ჩატარდა და ხალხს მუტლები ასტკივდა სიცილისაგან. რეჟისორ შარაშიძეს მხარტვეს თხემლის ფურცელის გვირგვინი.

იქიდანვე: აღგილობრივ აღმსკომა მილიციასთან და სპეკულიანტებთან შეერთებულ სხდომაზედ დაადგინა გამოიწეროს ოსეთის ს. ს. რესპუბლიკიდან 5 ვაგონი ყანწები ლოთობის კომპანიის ჩასატარებლათ.

იქიდანვე. ამხ. ნიანგო! ს. წყნეთში ძლიერ ბევრია ბოროტი ენები და თქვენთვის ტყვილი მოუხსენებიათ თითქოს აღმასკომის თავმჯდომარე „ბაკური“ დღე და ღამ ქეიფობდეს და აღმასკომის კარები გამოკეტილი იყვეს. ერთი, რომ „ბაკური“ ქეიფობს არა ყოველდღე, არამედ კვირაში 9

დღე და ისიც საღამოს 5 საათიდან დილის 5 საათამდე. აღმასკომის კარები თუ გამოკეტილია, ეს ხომ მისგან დამოუკიდებელ მიზეზების გარეთ არის, ვინაიდან 5 საათამდე ნაქეიფარს, ნუ თუ ძილი არ უნდა?

გო—ცი.

გორიდან.

რადიო სასაფლაოდან.

თბილისის ქუჩა ისეთივე განათებულია ქ. გორში რომ 1 აგვისტოს მხოლოდ ორმა კაცმა მოიტეხა ფეხი.

ს. ერ—დელი.

დათვის ტყაოსანი.

(პოემა საგიჟეთის ცხოვრებიდან).

შრომარეთის წინანდელი მეფე.

ძველთა ძველი სამეფოა, ეს სამეფო შრომარეთის,
არვის ახსოვს, როდის იყო ის ნაშენი, ან ნაკვეთი,
დღეს მას საზღვრავს ანტანტეთი, ჩვენებურათ საგიჟეთი,
ოსმალეთი და ჩინეთი, თეთრი ზღვა და ყინვარეთი.

ერთ დროს იმას განაგებდა ძმა მეფისა საგიჟეთის,
სისხლის ზღვაში მოცურავე სახელითა ქრისტე ღმერთის,
ტყავს აძრობდა საქეიფოდ ხალსა იმა შრომარეთის,
ახარებდა სისხლისა ტბა, როს მდინარეს ცრემლიც ერთვის.

და იმ მეფეს, ჭკუა ხებრეს, ეძახდნენ მეორე ნიკოს
ფუ, გულს მირევს ეს სახელი, აწ ჩვენთვის ის წყეულ იყოს,
თუ ჩვენს დროში კიდევ ვინმეს ქონდეს ნატვრა ის იხილოს,
ჩეკარეთის გზით წავიდეს, საიქიოს ჩაიკივლოს.

მეფე ნიკოს გარს ეხვია მინისტრების მთელი ხროვა,
ვინ უარყოს მინისტრობა, თუ ღუშაში თავად მოვა,
მინისტრს არგებს ტკბილი ყოფნა, ვით ზამთარში ველს დათოვა,
ტკბილი ყოფნა საგიჟეთში სულელმაც კი ვერ დასტოვა.

მიტომ მაღა მინისტრებსა დიდი აქეთო, ნათქვამია,
და მიტომაც, როგორც მითხრეს, ყვარებათ მათ ქრთამია,
სადილათ უნდა მიირთვან ჩახოხბილი ქათამია,
ან შემწვარი ინდოური და სხვა კიდევ საამია.

ტკბილ ცხოვრებას ბევრი უნდა ხარჯები და გასავალი
ჯიბე სქელი იქონიე, თუ არ გინდა გქონდეს ვალი
ვალისა არ გადამხდიელს (ვაი მისი ცოდვის ბრალი)
არ შერჩება ტანზე ტყავი, არც ხორცი და არცა ძვალი.

მეფე ნიკოს და მინისტრებს არ ყოვნიდა ხალხის ტყავი,
ბევრი ყავდათ ამ საქმისთვის სტრაჟნიკები და პრისტავი,
და ჩავარდნენ საგონებელს, რომ არ ეყოთ მათ სახრავი
და რომ კიდევ რამ ეშოვათ, მოიგონეს საქმე ავი.

ომს უმართავს საგიჟეთი, ვითომ მეფეს შრომარეთის,
ვინ შებედოს გიჟთა მეფეს, სწორი არის მაღალ ღმერთის,
თუ არა და მეფე ნიკომ, ვით მსურველმა დიდ სიკეთის,
შრომარეთში ხომ ის არის მეფე ნიკო ერთად-ერთი.

გადარეული.

ლი დრო მაქ, ამიტომ შემძლია ეხლა მო-
გწერო აქაური რამე-რუმე. ადგილობრივ
გაზეთშიდაც ვაგზავნი წერილებს, მაგრამ
სარედაქციო კალათა უკვე გვივსო და რე-
დაქციას შემოსავალი ისე ცოტა აქვს, რომ
მუშის ფულიც არ გააჩნია კალათას გადა-
საზიდავი. თბილისშიდაც ვაგზავნიდი წე-
რილებს, მარა დაბეჭდილი არცერთი არ მი-
ნახავს—ალბათ მისამართები არ იყოსწორი.

მე შენ არ მიცნობ, მარა როცა გამიც-
ნობ, არ ინანებ. წინეთ ლექსებსაც კი
ვთხზავდი, მარა ფუტუროვლებმა რომ დე-
იწყეს წერა, მას მერე ისე შემძულდა, რომ
ხანდახან ქალებს თუ მივწერავ რამეს, თვა-
რა დასაბეჭდათ აღარაფელს ვთხზავ. მაგი-
ერში სათეატრო ასპარეზზე გამოვიჩინე დი-
დი ნიჭი და ამასწინათ საბჭოთა მოსამსა-
ხურეების კლუბში აღტაცებაში მოვიყვანე
დამსწრე საზოგადოება, რომელიც სამწუხა-
როთ ძრიელ ცოტა იყო.

აქაური ქართველი საზოგადოება თეატრს
მეტე სიხალისით ეტანება, რის დამამტკი-
ცებელი საბუთია ის, რომ რამდენიმე დრა-
მატიული წრე არსებობს და ხანდახან წარ-
მოდგენებიც კი იმართებიან. თუმცა შემო-
სავალი ცოტა შემოდის, მარა მაგიერში
გასავალი ბლობათ გადის, ბევრ სხვა რამე-
ებს მოგწერდი, მარა ამ დღეებში დიდი
წვიმა მოვიდა და თუ რამე ყბადასაღები
წყალწასაღები ამბები იყო სულ ზღვაში
ჩარეცხა.

პ. ოზოლი.

იქიდანვე. ამას წინათ აქ თფილისიდან
ზომაზედ მეტი შეშინებული ჩამოვიდა ერ-
თი ამხანაგი, რომელსაც გაეგო რომ თბი-
ლისში „ლიანგი“ გამოვიდაო.

ამ ამბვის გაგებაზე ყველას რალაც სახე
შეეცვალა. უკვე პირველი საათი დაწყებუ-
ლი იყო და სახლში ცოლშვილთან მისატა-

იქიდანვე: ვინაიდან განათლების განყო-
ფილების ეტიკეტი დაბნელებულია, ამიტომ
შუამდგომლობა აღძრა განათლების განყო-
ფილებამ, სადაც ჯერ იყო, რათა ელექ-
ტრონის სადგური გადავიდეს მის განკარ-
გულებაში, რომ იმ გზით მაინც გაანათ-
ლონ. ამბობენ, ნარკომპროსი არც ამაზეა
თანახმო.

კუდა მელა

ჭიათურა.

საბინაო საკითხის სიმწვავეს გამო, ქალა-
ქის აღმასკომმა გადაწყვიტა საჩქაროთ
ააშენოს თოთხმეტ სართულიანი შენობები
ამერიკულ ყაიდაზე. არჩეულია კომისია, რო-
მელმაც ეს გადაწყვეტილება სამი თვის გან-
მავლობაში უნდა მოიყვანოს სისრულეში.
გადადებულია 000,000 მილიონი ბაჯალლო
ოქროს მანეთები.

იქიდანვე.

გამოირკვა, რომ ოღრო-ჩოდრო ბნელ ქუ-
ჩებში გამეღული თუ წიბორძიკებს და
ცხვირს ქვაზე დახეთქავს (თუნდა შავქვა-
ზე), მას თვალებიდან ნაპერწკლები წამოს-
ცვივა, რითაც განათდება მისწინ ყველა-
ფერი, ამიტომ ზედმეტათ არის ცნობილი
ქუჩების ელექტრონით განათება.

იქიდანვე და კიდევ ზესტაფონიდან.

დაიკარგა სამაზრო ცენტრი. მპოვნელს
ზესტაფონი მისცემს საჩუქრათ ამხ. „იმე-
რეთის“ ლენინის საწყობს, ჭიათურა კი გილ-
ზენკირხენის საზოგადოების პიროქსიტით
სავსე პლატფორმებს, რომლებსაც ამ სამი
წლის განმავლობაში არც მოკლებია და
არც მომატებია რამე.

საკ. კორესპ. გარიყული

პოქისპოქანია.

ქ. ბათუმი. ეს ერთი თვეა, რაც შენი ამ
ქვეყნათ გამოჩენა გავიგე, ამხანაგო ნიანგო.
მინდოდა მომეწერა წერილი, მარა სანამ-
დი ადგილზე ვიყავი—მუდამ იმის დარდი
მქონდა, შემოკლებას მოვყვები თუ არა
მეთქი. როგორც იქნა ამ დარდს გადავრჩი,
რადგან შტატს გარეშე დავრჩი, მარა მერე
შრომის ბირჟაში ისე გავერთე, რომ კინა-
ლამ ოჯახი დამავიწყდა. ვის გინდა აქ რომ
არ შეხედვ: მიკიტანი, ყასაბი, მეძხვვე, მე-
ბანქოე და სხვა ჯურის ხალხი. ყველა ისი-
ნი აქ ჩემი დიდი მეგობრები არიან, თუმ-
ცა მათი ღუქნის წინ რომ ჩავიარ—ვერც-
ერთი გელარ მცნობს. მეც მათთან კაი გა-
ნწყობილებაში ვარ, რადგან ვიცი, რომ
არცერთი ადგილში არ შემეცვილება. იგნს
მხოლოდ ბეგარის თავიდან ასაშორებლათ
ესაჭიროებათ შრომის ბირჟის წიგნაკი და
მეტათ არაფლათ.

როგორც იქნა მივიღე მეც ეს წიგნაკი
და აწი თავისუფალი ვარ,—თვეში ერთხელ
უნდა მივიღე მხოლოდ შრომის ბირჟაში
იმის შესამოწმებლათ, რომ ჯერ კიდევ
უადგილოთ ვარ. რალაი ბევრი თავისუფა-

ო. შლინაძე

ამერიკული კომიტეტი.

კომიტეტი გვსმენია ღარიბების ნუგეზად, აქ კი... ვაი, გვრცხვენია, რომ ვახსენოთ უხეშად!

მდიდრები ილღიებით, შეხეთ, ეზიდებიან, ღარიბებს კი ის რჩებათ, რომ რიგებში რჩებიან!..

პაწიკა.

ბი პურის ფული უნდა მოგვენახა, აქ არ შეუდგები იმის გაშუქებას, თუ რა დღე მე დამადგა, ვინაიდან ფულის სესხებაში უკვე ერთი იმოტენა ფასიც მომეტებით ვაჭრებს ბაზარზე პურისთვის, როგორც შემდეგ გამოირკვა, ღირების გაჭირებას გამოეწვია ეს. ამ დღეს მე არსად წავსულვარ, ვინაიდან არც არაფერი საქმე მქონდა და სულ ვფიქრობდი თბილისში „ლიანგი“ს გამოსვლაზე. მომავლად ბათუმის მახლობელი აგარაკები: „თამარა“, „მახინჯაური“, „მწვანე კონცხი“ და სხვები, სადაც ყოველ დღიურად ბათუმის „ლიანგი“ მოეჩანება. შინებს რომ დავეთხოვოთ, ბენზინი გაგვინადგურეს, რის მიზეზით ნავთის ფასმა ძალზედ აიწია. მომავლად გასული წლის მოსასვენებელი სახლის „ლიანგი“ „მწვანე კონცხში“, მაგრამ ვიფიქრე, რომ საბჭოთა ხელის უფლებას ყოველივესთან შეუძლია ბრძოლა, და თბილისში გამოსულ „ლიანგ-ს“ საც შთანთქავს მეთქი და ცოტა დავმშვიდდი.

განვლო რამოდენიმე დღე და სადგურში წავაწყდი ჟურნალ „ლიანგ-ს“ როდესაც სათაური წავიკითხე, მაშინ მომავლად ჩვენი შეშინებული ამხანაგის ჩამოტანილი ამბავი, ის ალბათ „ლიანგმა“ შეაშინა.

ხელა რადგან ყოველივეში გამოვერკვიეთ და საქმე გვქონია „ლიანგთან“. და არა „ლიანგთან“, ამიტომ პირველად მინდა შევეკითხოთ: ამხ. „ლიანგო“, რამდენი წევრი ხართ პრეზიდენტში, ამას ბათუმის საქირება მოითხოვს, ასეთი შეკითხვები იქნება ალბათ სხვა ადგილებიდანაც.

შემდეგ ამხ. „ლიანგო“ დიდ ბოდიშს ვიხთი გიბედავთ და აქედან გაძლევთ რჩევას,

მაგრამ ამას ადგილობრივი საქირება თხოვლობს, თქვენ რასაკვირველია გეცოდინებათ, რომ აუარებელი მოხსენებები და მოთხოვნები მოდის ცენტრში. კარგი იქნება, თუ მოთხოვნების დამაყოფილებად აღმოუჩნდნენ დახმარებას, მხოლოდ რაც შეეხება მოხსენებებს—ნუ მიიღებთ ცნობათ, არამედ გამოაყოფეთ „ლიანგის“ რწმუნებული ადგილობრივ გამოსარკვევად, თორემ მუშგლეხინი ყოველივეს ვერ გასწვდება. „აქტებს“ მსვლელობა უნდა. ამასთანავე აჭარისტანის სოფროვში ძლიერ სასაქიროა პროფესიონალური მომუშავენი, ყველა რჯულ ენების მცოდნენი, ვინაიდან აქ ბევრი საზღვარ-გარეთელი ფირმები და მათ ადგილობრივი ენა არ გაეგებათ.

ბათუმში მუშათა არტელები სოკოსავით გამრავლდნენ და საქიროა ერთი სალიკვიდაცო ბიუროს დაარსება, ქალაქის არტელის თავმჯდომარის, მიხაილოვის მეთაურობით, თორემ საგონებელი ქონება შეიძინა სანაპირო არტელმა. თუმცა მიხაილოვი ახლა არ არის კომუნისტი, მაგრამ შესაძლოა ოდესმე იქნეს, ქეც დააარსა მან აღნიშნული არტელი და ქეც უფლის. ლეონი კი მეკურტნეთა სექციის დაარსებაზედ ოცნებობს.

ნათლი მამობას აქეთ ადგილი არა აქვს. შესაძლოა მილიციაში შეხვდეთ ბიძაშვილს, სიძეს, ცოლის ძმას, მეზობლებს და სხვებს, მაგრამ ეს ხომ ნათლიმამობა არ არის—ნათესაობაა. ვინაიდან ვერ გავიგეთ ვინ არის ამხ. მარკანის ნათლი-მამა, ამიტომ კომუნისტის საფაქრო „გუმის“ საქმე გამოურკვევლად რჩება. იქიდან ყოველა საქონლის გამოტანა ნაწილობრივ გადახით

შეიძლება, მხოლოდ მუშებმა როცა გაიგეს ეს, შემდეგ აიკრძალა.

შრომის განყოფილებაში შესული კონფლიქტების მსვლელობით, მუშები კმაყოფილი იყვნენ, მაგრამ რადგან ხელა სახალხო სასამართლოში გადვიდა, დარწმუნებული არიან, რომ უფრო კარგი და სწრაფი მსვლელობა ექნება, შრომის განყოფილება კი უფრო კმაყოფილია, ვინაიდან ზედ-მეტე სამუშაო ბარგი მოშორდა.

იქსი.

სამტრედია. ის იყო ვეკუას საუძლომლო-საქენ უნდა მექუსლა კუჭის კატარის საექიმოდ, რომ სულთამხუთავსავით თავზე ერმალაოზი წამომაღლა. გინდა თუ არა უნდა წამოხვიდე და ტიტე სიხარულიძის ეზოში ცეკავშირის ფარდულები დავათვალიეროთ, გოგოები აბრეშუმის პარკს ხომ არ ცლაპავენო. იქ ყველაფერი რიგზე დავგვხვდა. ჩემი ყურადღება ტიტეს ბალმა მიიპყრო. იქ ჩვენი მასწავლებლების უპარტიო ჯგუფი უვადო შევხვედრებში მყოფ ნინუკას მეთაურობით გაცხარებული კამათობდნენ, თუ რომელი კარებით სჯობდა სოციალიზმის ქვეყანაში მსვლა.

მახლობლათ უზარმაზარ შენობის ფანჯრებში მოსჩანდა ტიტე, რომელიც „ჩვენ მეგობარს“ ათვალიერებდა. გარშემო ხალხი ეხვია, რომლებიც სიბნელეში შავით მოსჩანდნენ. შენობას კი მხატვრული წარწერა „მუშათა სასახლე“ ამშვენებდა. აქედან ცეკავშირის კანტორაში დამზღვევი კასის პროცენტების მისაღებათ გაგსწიეთ. ვალერი თოლხო კვერცხებს ხვრება და სიამოვნებით ღლინებდა. ჩვენ მისვლაზე ის შეკრთა, მაგიდების ყველა უჯრები გადატრიალა, მაგრამ ხარჯთაღრიცხვა ვერ იპოვა,—მუსიკალურ სასწავლებელში გაპარულიყო. ვალერი იმას გამოუდგა უკან, ჩვენ კი უპროცენტოთ გამოვრუნდით. არშაკასთან შევიარეთ წყურვილის მოსაკლავათ. აქ პლატონმა ჭკავიშისპინდლა. მუსაიფში გამოირკვა, რომ ის უსაქმობის გამო მეტათ მოქანცულიყო. კლუბში ყოფილ მენშევიკების კრებაზე შევიარეთ. კრება გათავებული იყო. მუშები რალაც ქალაქს ხელს აწერდნენ. ვაჭრებს ერთ კუთხეში მოეყარა თავი.

თქვენ რას ფიქრობთ მოქალაქენო.—შეკითხა მათ ტიმოთე.

—რას უნდა ვფიქრობდეთ,—მიუგო ნიკა ელიაშვილმა,—თუ მარტინოვი ოთხ წელიწადს ერკვეოდა, ჩვენც ვადა უნდა მოგვეკეთ ოთხიოდე დღე მაინც, რომ გამოვერკვეთ.

—შეგიძლიათ ათი წელიც ერკვიოთ, მაინც ვერ გამოვრკვევით,—დაცინით სთქვა ვილაძემ.

—როგორ, ესენიც ჩვენთან იყვნენ?—გაკვირვებით იკითხა ერთმა ყოფილმა მენშევიკმა მუშამ, გაჯავრებულმა გააფურთხა და გავიდა გარეთ.

კუჭის კატარი მოსვენებას არ მაძლევდა, დავაძვრინე თავი, ერმალაოზს და ვეკუას საუძლომლოს მოვაშურე კუჭის დასაშოშინებლათ.

ს. მ—ლი

ტფილისის უზენიესი მოსწავლე.

მგზავრი. გამიგონია, თუნიკულიორზე მალლა-მალლა ასწევნო. აქ კი აწე-
ვაც არის და დაწევაცა.

ახალ სპეციალურ მასწავლებელს

ძალღების კონფერენცია. ამდღებში დას-
რულდა თბილისის ძალღების კონფერენ-
ცია, კონფერენციაზე თმემჯდომარეობდა
მურია ყურშავედი.

დღიურ წესრიგში იდგა მრავალ კით-
ხვებთან შორის საკითხი ქალაქის აღმასკო-
მის პრეზიდუმის უკანასკნელი დადგენი-
ლება—ძალღების დამჭერთა შტატის დამ-
ტკიცება და ძალღებიდან ქალაქის ქუჩების
გაწმენდა. ამ საკითხის შესახებ მოხსენება
გაკეთა ქალაქის ძალღების კომიტეტის
თავმჯდომარემ ბაქურაძემ, რომელმაც და-
საბუთა პრეზიდუმის სასტიკი ზომების მი-
ღება ძალღების მიმართ და წინადადება
შემოიტანა საბჭოში განსაზღვრებისის შე-
სახებ.

ამ საკითხის შესახებ არჩეულ იქნა სპე-
ციალური კომისია ბაქურაძის, ყურშავედის
და სხვა.

კომისიამ აღძრა შუამდგომლობა სადაც
ჯერ არს, რათა დადგენილება შეცვლილ
იქნას. იმ შემთხვევაში, თუ დადგენილება
ძალაში დარჩება, მაშინ ძალღებისათვის
ქუჩების მაგიერ მოინახოს ქალაქში შესა-
ფერი ბინები... კომისიას იმედი აქვს, რომ
შუამდგომლობა შეწყნარებული იქნება. კო-
მისიის ერთი წევრის განცხადებით ძალღე-
ბისთვის შეიძლება დაცლილ იქმნას რამდე-
ნიმე სახლები სოლოლაკში.

ნიანგის ფოსტა.

ოზურბეთში. კუ-კუ-ს. თქვენ იწე-
რებით ვილაც მაროსა და ალექსანდრეზე
ისე კი, რომ ნიანგმა ვერამც და ვერამც
ვერ გაარჩია, რომელია მათ შორის კარო-
ნა. ჰეიქრობს, რომ უნდა იყვას პირველი.

ჭიათურაში. ვალიკო სუფსის პი-

რელს. ვსთქვათ, ამხ. ვანო და შამშე და-
ნაშაულს თქვენ გახვევდენ თავზე კრილო-
ვის მგელივით, როგორც თქვენა სწერო
და თავსა ჰგულისხმობთ როგორც იმავე
კრილოვის, ისე მამა აბრაამის ბატყნად,
მაგრამ ნიანგი რა შვაშია. იქნებ გინდათ,
ბრალდებაში ისიც გახვიოთ? დააცადეთ
საკონტროლო კომისიას.

ოზურბეთში. ყარყუმს.

წაგიწყდება, ბაბუსი, ჩამოჯექი აგერ ქვაზე,
ზურგში გორიკი გაქვს მოკიდული, გეტ-
ყოზა პარკი გქონია ქალაქში გასასყიდათ
წალღებულო, სწერო თქვენს გურულ სცე-
ნაში. ნუ თუ ყველას, ვისაც ზურგში გო-
დორი ჰკიდია, პარკიც უნდა ჰქონდეს. აი,
თქვენს სცენას ჩვენ ავკიდეთ სარედაქციო
გოდორი სწორედ იმიტომ, რომ „პარკი“
არ აღმოაჩნდა. ჩვენი მოტყუება რა საკად-
რისია. არ დაიბეჭდება.

საჯავახო, ი. ძ-ძეს.

ჩვენი ჟურნალი
სახუმაროა და არა სამგლოვიარო. ის ამ-
ბავი, რომელსაც თქვენ „პატარა სცენას“
უწოდებთ,—ებრაელებზე გზაში თავდასხმა
და გაცარცვა და ისიც მილიციონერების
მიერ აღმასკომის თავმჯდომარის ლოცვა-
კურთხევით,—მეტათ სამწუხარო, სავალა-
ლო და საჯაყი საქმეა. ეს მასალა უფრო
საგანგებო კამისიას გამოადგება, თუ შინა-
გან საქმეთა კამისარიატმა ვერ მოიხმარა ის.

დ. ქ-ძეს.

თქვენი „უინი და მუზა“ და-
იბეჭდებოდა მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ
რომ პავლეს სხვა სახელით შესცვლიდით,—
მაგალითად, სავლეთი, რადგან პავლეს ვერ
შევხვებით.

სამბრედიაში. საშა მაისელს.

თქვენს
ნობათებში ნიანგმა სამაისო მაინცა და მა-
ინც ვერაფერი ვერ აღმოაჩინა. დაფუცადოთ
მომავალ მაისს.

ოზურბეთში. ფხუს.

„ვაი, ხაი, რა
ხახაი“, თქვენი ლექსი რა გლახაი, დეპეშე-
ბიც არ გამოდგა, ვერ გავიგეთ, რას სჩმახაი.

ბახმარო. ვაროს.

ბახმაროს თუ მე-
სათე განაგებს, მით უკეთესი: ნისლიან
დღეებში დრო მაინც სწორად ეცოდინება
მოავარაკებებს.

და თუ ეს ასეა, ხოლო ამასთან ის კიდევ
საცოდევ მასწავლებლებსაც ათამაშებს, რო-
გორც თქვენ იწერებით, და „ნათამაშევით“
კი აღლებს ვილაც შამშეს, მაშინ კიდევ სხვა
საქმეა. პარტკომი, სამაზრო ისპოლკომი და
სხვა იქვეა.

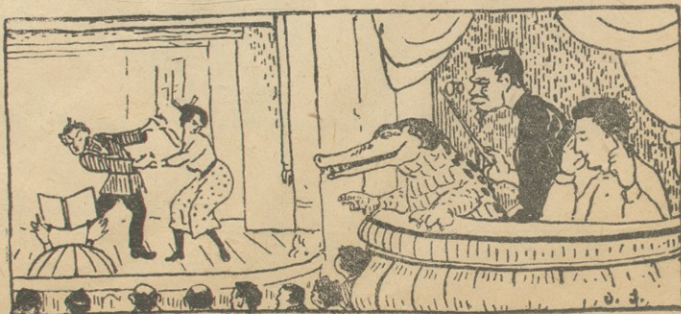
ნიანგს უკვირს რა შვაში უნდა იყვას აქ
კურსები ბახმაროზე იმავე სოფლის მასწავ-
ლებელთათვის? ან პორტფელი, შლიაპა,
ოთხი კაბინეტი და სხ. ეს ისეთი წვრილმა-
ნებია, რომელთა შესახებ ლაპარაკიც არა
ღირს. ჩვენ ისეთი ტიპიც კი ვაცით, რო-
მელსაც 5 პორტფელი, 15 შლიაპა, 4
ავტომობილი, და 44 კაბინეტი აქვს,
მაგრამ რა? „კაცს რაც მეტი აქვს, ის
უკეთესია“-ო, იტყოდა ხოლმე სულმნათი
სოლომონ ზურგიელიძე. არ დაიბეჭდება.
გამოგზავნეთ სხვა რამე. აი თუნდაც იმ
ალექსანდრეს „პოხოუდენიებზე“.

გორში. გუგულს.

მოგეწოდეთ უფ-
რო „საწიკბურტო“ მასალები. ეხლა რომ
გვწეროთ ეს ეპისტოლეთაც კი გამოდგება,
თუ რა თქმა უნდა, სარწმუნოების საქმე
გამოკეთდა.

კახეთში. ანგინს.

ან ვინ უნდა გაი-
გოს? ჩვენ შორის საიდუმლოთ დარჩეს,
ისევ ის სჯობია.

ორ თავიანი იანუსი (ანბანბა).

მარჯვნივ — ბურჟუაზიას: იყუჩეთ, ისმინეთ, შეიღებო!...

მარცხნივ — მუშებს: იკრუნხეთ, ითმინეთ, გერებო!!!

გამოცემა პარტიულ და საბჭოთა პრესის კანტორისა.

პასუხის მგებელი რედაქტორი ს. თოდრია.